

6. El finançament de la vida cultural.

La tasca endegada pels ajuntaments democràtics en el terreny de la cultura ha estat molt important. En pocs anys el creixement del nombre d'infraestructures, de projectes consolidats, de programes d'ajuda i suport al món associatiu ha estat espectacular. Malgrat tot, la normalització cultural demana més esforços.

Aconseguir un consens competencial, la creació d'infraestructures i en darrera instància el mateix progrés cultural, demanen establir un model particular de finançament per la cultura. Un model particular que arrenqui de la convicció política que el desenvolupament cultural forma part indissociable de la construcció de l'Estat Social de Dret i del procés de consolidació de l'Estat del Benestar. Aquesta situació, tot i que generalitzable, pot aplicar-se perfectament a Sabadell

Enfront de posicions lliberals que atorguen a la iniciativa privada el dret a crear els seus propis monopolis culturals, cal avalar posicions que reconeixen en el predomini de la iniciativa pública un major respecte als drets col·lectius i a la consolidació de la democràcia.

Això no vol dir que l'Administració hagi de sufragar íntegrament dels seus pressupostos la despesa cultural, sinó que ha de ser capaç de reunir diferents agents polítics, socials i econòmics en el finançament dels serveis culturals públics.

A Sabadell, i en relació a altres ciutats mitjanes del país, es donen bones condicions per fer front a un programa de corresponsabilitat econòmica. La difusió de la cultura no pot ser gratuïta, però a l'Administració Pública li correspon regular-ne el finançament bàsic. Cal, per tant, partir de dos principis bàsics:

- 1. Correspon a l'Ajuntament finançar les despeses que genera el dret que tothom té a accedir a la cultura. Aquest principi de democràcia cultural és irrenunciable i configura l'eix central d'una política cultural progressista.*
- 2. Cal definir, però, quins són els drets culturals dels ciutadans, quins són els deures, quin és l'espai de gestió pública, privada i col·lectiva i cal definir igualment quins són els espais de privacitat d'on l'administració s'ha de mantenir al marge.*

Però si construir un equipament és car, mantenir-lo encara ho és més, i especialment si realitza programes amb una elevada adaptabilitat als nous requeriments tècnics, socials i culturals. Per això cal que l'Ajuntament assumeixi progressivament una major participació de les despeses culturals el els pressupostos municipals fins arribar al 7,5 % que recomanen les institucions internacionals.

Cal, igualment, que l'Ajuntament i el conjunt de les forces polítiques que l'integren, així com també els diversos sectors socials de Sabadell, dissenyin una estratègia que permeti la participació dels diferents sectors econòmics de la ciutat en el finançament de la vida cultural municipal. I cal fer-ho d'aquesta manera per assegurar el predomini constant dels interessos públics per sobre dels privats.